

Zijn hartje klopte niet meer

Familie Alderliesten over het verlies van
een zoon en broertje

Wat gebeurt er in een gezin als een kindje overlijdt? Eind vorig jaar overkwam dit de familie Alderliesten. Olivier overleed vlak voor zijn geboorte. Arthur en Machteld kijken met hun kinderen Quinten, Ingeborg en Beatrice terug op een bewogen halfjaar. 'Toen ik het Ingeborg vertelde, zei ze: "Kan God voor een keertje nog een wonder doen en het hartje laten kloppen?"'

'God nam Olivier weg. Waarom? Dat weten we niet.'

Ingeborg (9) vindt praten over haar broertje lastig, maar ook mooi. 'Omdat we Olivier zo niet vergeten, toch?' moedigt haar vader aan. Ingeborg knikt en begint te sniffen. Machteld (43): 'Ingeborg keek er zo naar uit. Ze was al een half moedertje en had 'm de kerk mogen binnendragen bij de doop.'

Favoriete knuffel

Beatrice (4) pakt er een boekje bij, gemaakt door haar oma. Op de voorkant staat Nijntje met een traan. In haar andere hand houdt Beatrice haar slaapknuffeltje vast. 'Die was eigenlijk voor Olivier!'

Quinten (12) vertelt over zijn blauwe konijntje dat hij kort na het overlijden van Olivier op zolder had opgezocht.

Vroeger was het zijn favoriete knuffel. Quinten: 'Die wilde ik graag bij Olivier in het mandje leggen.'

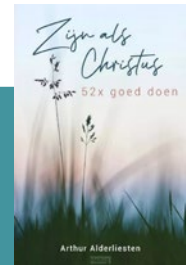
Arthur (41): 'Volgens mij zei je daarmee: "Ik houd heel veel van jou, Olivier." Toch?' Quinten knikt.

Schrijven en zingen

Machteld werkt in een dagactiviteitencentrum voor mensen met een verstandelijke beperking. Arthur is manager bij de stichting Vrienden van Lelie zorggroep en projectmanager ethiek bij het Professor Lindeboom-instituut. Hij hield rondom het overlijden van Olivier een dagboek bij. Deze "Oliviermemoires" vormen nu een belangrijk herinneringsboekje voor het gezin. Machteld: 'Ik praatte er vooral veel en vaak over. En ik zong vaak. Olivier overleed in november 2019 en in februari zouden we met ons kamerkoor een concert geven met mooie Bach-composities. Ik ben dus snel gaan zingen en vanwege de mooie teksten hielp dat erg goed.' Beatrice heeft er inmiddels een foto van Olivier bij gepakt. Trots: 'Dit is Olivier.' Daarna gaat ze weer spelen met haar keukentje.

Wat hielp de kinderen?

Quinten: 'Erover praten.'

Zijn als Christus

Onlangs verscheen Arthur's boek *Zijn als Christus*, met 52 overdenkingen. Enkele hiervan schreef hij na het overlijden van Olivier. 'Het is genade als je kunt leven zonder antwoorden. Voor Oliviers overlijden was ik al bezig met vraagstukken over dood en rouw. Dat heeft me denk ik geholpen met het verlies om te gaan.'

Zijn als Christus - 52x goed doen, uitgeverij De Banier.

Arthur: 'Quinten was niet bij het mandje weg te slaan. Hij bleef kusjes geven en aaien. We stonden er vaak samen te huilen.'

Machteld: 'En hij ging vaak naar het grafje en verzorgde dat heel goed.'

'God wist van die haartjes'

Arthur luistert geregeld de dienst van Woord en gebed terug. 'Er is een couplet in het lied *Hoog boven ons verheven* van Jochen Klepper, als dat voorbijkomt, moet ik steeds huilen:

*Hij kent je, zelfs jouw haren
zijn door de Heer geteld.
Niets kan Hem evenaren,
geen macht die Hem ooit velt.
Geen zee houdt Hem gevangen,
geen berg waar Hij op stuit.
Toch gaat zijn hartsverlangen
naar kleine mensen uit.*

Ik zie dan meteen Oliviers haartjes voor me. Zo weinig mensen hebben zijn haartjes gezien ... Ik heb hem zelf aangekleed en het mutsje over z'n haartjes gedaan. Licht geëmotioneerd: 'Het raakt me elke keer weer; zo mooi, zo klein, zo teer. God wist van die haartjes, verborgen onder het mutsje.'

Boos

Machteld herinnert zich 1 moment dat ze even heel boos was. 'Kort na de begrafenis zag ik op zolder het kraampakket liggen. Zo confronterend. Ik heb de complete doos met inhoud van de trap gesmeten. Die boosheid is er daarna nooit meer geweest. God nam Olivier weg. Waarom? Dat weten we niet. Maar dat onze Olivier in de hemel bij God is, is zoiets groots. Dat

'Zo weinig mensen hebben zijn haartjes gezien.'

verzacht de pijn en het verdriet van zijn gemis vaak.'

Quinten: 'Ingeborg was ook boos.'

Machteld: 'Ja. Toen ik vertelde dat Olivier niet meer leefde, was dat ook het 1^e wat ze zei: "Waarom doet God dit nou? Kan Hij Olivier niet 1 keertje levend maken?"'

Arthur: 'Als we samen bidden, probeer ik haar vraag richting God te verwoorden. Op een gegeven moment zei ze:

"Ik ben niet meer zo boos. Nu kan ik zelf weer bidden." De Geest werkt ook troostend in kinderen.'

Machteld: 'Quinten gaat er haast volwassen mee om.'

Quinten: 'Ik ben op de radio geweest, om een kaarsje te branden. Een soort interview. Ze vroegen hoe ik ermee omging. Wat ik verteld heb? Dat Olivier bij God is, en zo.'

Hoe belangrijk was jullie omgeving?

Machteld: 'Heel belangrijk en waardevol. We hadden veel aanloop, mensen kookten voor ons, pasten op de kinderen ... We hebben niet alleen medeleven, maar ook medelijden ervaren.'

Waren er ook minder prettige reacties?

Arthur: 'Ja. Iemand die langskwam zei: "We zien het liever niet." Ik was enorm

trots op en blij met Olivier, en dan wordt hij opeens gedegradeerd tot een "het". Arthur zucht diep. 'Gelukkig kon ik me beheersen, maar ik kreeg kippenvel van mijn kruin tot mijn tenen.'

Machteld: 'Een vriendin met een vergelijkbare ervaring vertelde me: "Wees erop voorbereid dat mensen je gaan mijden." Dat gebeurde. Dat maakt het pijnlijker. Het is waarschijnlijk onmacht, maar probeer desondanks gedag te zeggen. Dat is al heel fijn.'

Tegen welke praktische zaken liepen jullie aan?

Arthur: 'Wij hadden een kraamhulp die nog nooit een vergelijkbare situatie had meegemaakt.'

Machteld: 'We hebben gemerkt dat het voor ons meerwaarde zou hebben als een kraamhulp ervaring heeft met een doodgeboren kindje. Ook voor haarzelf is het fijn als ze ervaring heeft met zo'n situatie.'

Arthur: 'Plus: het is misschien een taboe, maar als een kind overlijdt, kost dat heel veel geld. Wij hebben ons echt weleens afgevraagd hoe we het financieel moesten dragen. Een begrafenisonderneming vraagt overal geld voor. Een geluidsinstallatie op de begraafplaats hebben we maar geannuleerd. Voor het koffieschenken hebben we enkele gemeenteleden gevraagd die toch al hulp hadden aangeboden. Machteld en ik zeiden

tegen elkaar: "Nu staan we aan de kant dat we mogen ontvangen."

Balsem

Arthur had altijd de overtuiging dat het goed is om geliefden niet in een open graf achter te laten, maar zelf te begraven. Toen hij dit na Oliviers overlijden opperde, wilde Quinten direct meedoen.

Arthur: 'Op een gegeven moment ging ik aan het graf even naast Machteld zitten. We zagen hoe onze kinderen hun broertje begroeven. Voor mij was het toen duidelijk: we begraven nu de dode Olivier, maar de levende Olivier is boven. Dat hebben we ook als gezin met elkaar besproken. Dat verzacht enorm, het is balsem op de wond.'

Machteld: 'Het was duidelijk dat God ons gedragen heeft.'

Arthur: 'Ongekend. Gods nabijheid

was tastbaar. Voor ons als gezin was het een heel intieme periode. Daar verlang ik soms nog naar terug.'

Lees de uitgebreide versie van dit artikel op prolife.inzine.nl ●

Omgaan met verlies

Moet u ook (leren) omgaan met verlies en rouw? Kijk dan naar de aflevering over verlies en rouw van *Zorg aan de keukentafel* op prolife.nl/zorgaandekeukentafel. In onze aanvullende verzekeringen hebben we ook een vergoeding voor psychosociale hulp.